

متن پرسش

سلام استاد وقت تون بخیر، عید شما مبارک. یه مدتی هست که دلم نشاطش رو از دست داده. نمی تونم مثل قبل نماز شب یا قرآن یا هر دعای دیگه ای رو انجام بدم. قبلا این کارا رو خیلی راحت انجام می دادم ولی بدون باور و اعتقاد درست و محکم، اما الان که باورهایم قوی تر شده اراده ی انجام این کارا برام سخت تر شده. از این بابت خیلی ناراحت و نگرانم احساس می کنم بدترین فرد روی زمین هستم وقتی که باورهایم را نمی توانم با اراده ام جامه ای زیننده اسلام و مسلمان بودنم بیوشانم، خیلی ناامید هستم از خودم و تنها امیدوار به لطف خدا هستم. نمی دونم باید چکار کنم تا از این بی اراده بودن تو انجام اعمال رها بشم و تنها ایمان نداشته باشم که ایمان بدون عمل صالح اصلا ارزشی نداره و برعکسش هم همین طور. این دو با هم هستند که قیمتی می شوند. استاد به نظرتون باید چکار کنم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: نفس ناطقه بعضاً که آمادگی پرواز دارد هم عقل بهتر مطالب را درک می کند و هم قلب، اگر قلب در صحنه باشد قلب در بسط قرار می گیرد و اگر عقل در صحنه باشد و موضوع مورد نظر عقلی باشد، عقل در بسط قرار می گیرد. هراندازه خود را گرفتار آرزوهای دنیایی نکنیم و پرحرفی را کنار بگذاریم، عقل و قلب منور به بسط می شوند. ظاهراً قصه از همین قرار است در حدی که مولوی هم ما را نصیحت می کند که عاقلانه با این موضوع برخورد کنیم و نگران نباشیم. می گوید: ای برادر عقل یکدم با خود آر / دمبدم در تو خزان است و بهار. خوب است که هر روز مدتی با «دعای صباح» مانوس باشید. موفق باشید